

Злото
Рени Спаркс

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана под какъвто и да е начин без предварителното съгласие на издателство ORGON.

Преводът е направен по:

EVIL, Rennie Sparks

Copyright © 2000 by Back Hole Press

© Издателство ORGON, 2015

orgon.publishing@abv.bg

© Светлана Комогорова–Комата, превод

ISBN 978-954-92966-7-9

Злото

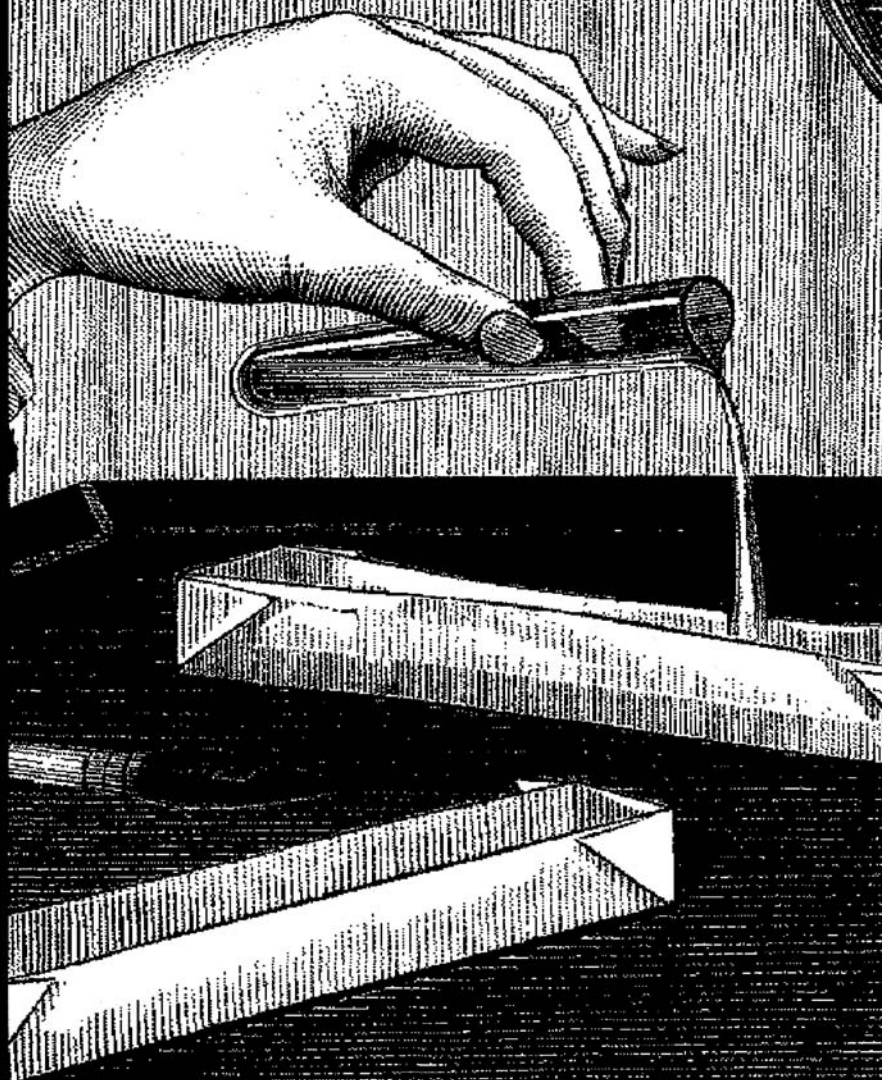
РАЗКАЗИ
ОТ РЕНИ СПАРКС

Превод от английски Светлана Комогорова–Комата

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 Златна паяжина • 6
- 2 Пролет • 14
- 3 Мръсници • 22
- 4 Пожар • 42
- 5 Въже • 58
- 6 Магарешка игра • 62
- 7 Кранове • 74
- 8 Копелдаците • 92
- 9 Тъмният тунел • 106
- 10 Натъпкана • 118
- 11 Комплект за трапезария
от четири части, цена \$799.99 • 126
- 12 Уроци по пуване • 134
- 13 Песен за наденицата • 144

ЗЛАТНА ПАЯЖИНА

Държах стая в една опушена тухлена сграда, килната към улицата, сякаш се готвеше да рухне. Зимата дойде, задържа се и излъска тротоарите с тъмен лед. Неприветливият двор, из който се вихреха боклуци, късно нощем се изпълваше с хора. Сърдити пияници се насъбираха около сивите снежни преспи, вряскаха, трошаха шишета и плюеха по заскрежените прозорци.

В този дом бях щастлива. Имах си купчина одеяла, разнебитена масичка за карти и репродукция на Моне с купи сено, която бях намерила под чувал с изгнил лук в края на една сляпа улица.

Нощем лежах будна в тясната си стая, вирах се в напуканите и изкорубени стени и слушах как капе и плюва радиатора на парното – той се веселеше дори и в безумната тишина, в която хлебарки шепнеха по лицето и ръцете ми в мрака.

Имаше едно слабоумно момиче, Мари, което живееше в кашон в предния коридор. Сивозелените зъби стърчаха измежду отпуснатите ѝ устни, когато се втурваше към хората, пресичащи от стълбището към входната врата.

– Дай десет хиляди долара! – вресеше тя и се вкопчваше в ръце и вълнени палта. – Дай петдесет презерватива!

Понякога през нощта заключвах Мари извън блока и последните разхилени пиянки, тръгнали да

се прибират вътре, я бутаха в снега. Тя стоеше и пишеше в замръзналия двор, виеше до пресипване като прегладняло куче, вятърът плющеше в лекьосания ъ шлиффер и се вихреше в сплъстената ъ черна коса, а лампите угасваха над нея една по една и тя се принуждаваше да се свие като коте върху решетката над котелното и да чака да се зазори и да ъ се отвори възможност отново да нахлуе вътре, когато първият от нас, залитайки, се запъти на работа.

Хващах се да поработвам ту тук, ту там – продавах електрически крушки по телефона, предлагах мостри от колбаси в молове, поливах цветята в болнични чакални. Накрая, докато подслушвах явилите се на интервю преди мен в една агенция за намиране на временна работа, схванах какво трябва да излъжа, за да се класирам за мястото на служителка в рецепцията на един доставчик на водопроводно оборудване. Там главно си клатех краката, хвърлях долу кламери от прозореца и пусках неотворената поща през машината за унищожаване на документи. Стига кафеникът да беше пълен и да вдигах телефона на четвъртото позвъняване, шефът ми беше доволен. Но дните се нижеха бавно и понякога, докато слизах с асансьора, заобиколена от усмихнати работници, се усещах как треперя от гняв – като вълк, притиснат натясно и ръган с тояги.

Отначало се утешавах, като отмъквах хорските обеда от хладилника в стаята за почивка или хвърлях флумастери в тоалетната и им пусках водата.

Един ден, докато се мотаех из центъра след работа, в главата ми се оформи идея.

Отидох в универсалния магазин „Маршъл Фийлдс“ и почнах да обикалям витрините и да се пресструвам на купувачка. Награбих чифт кожени ръкавици и гъзарски електронен органайзер и ги пъхнах в деколтето на една избродирана с мъниста рокля. В пробната извадих ръкавиците и органайзера от роклята и ги набутах отпред в панталона си. Закопчах си якето и излязох от магазина.

На другия ден хванах влака и отидох в един „Маршъл Фийлдс“ в предградията, и след като успях да убедя продавачката, че отмъкнатите от мен вещи са ми подарък от мой чичо, загинал при катастрофа, прибрах триста долара кеш.

Никога повече не се върнах на работа. Скитосвах между магазините из центъра и тези в предградията, задигах разни неща, замъквах ги в друг магазин от същата верига, пазарях се и им прибирах парите. Ако се наложеше, сменях стока срещу стока пак и пак, докато най-сетне не открих магазин, в който ги изплащат в брой. Понякога, за да облекча процедурата, си слагах шина на врата или лекъсана превръзка на едното око.

Много се изпрасках в джебчийството – обирах хора по ескалаторите и разчитах ПИН-кодове, докато ги вкарвах в банкомати, от другия край на претърпкано с хора помещение.

В центъра имаше едно лъскаво заведение, където по време на „щастливия час“ сервираха топъл и сту-